

Pia Christmas-Møller (KF):

Arbejdsministerens bemærkninger om forligsbud vælger jeg i denne sene time at opfatte som et rent humoristisk indslag.

Historien om Lønmodtagernes Dyrtidsfond er historien om et socialdemokratisk forsøg på at gøre en ideologisk dyd af en samfundsøkonomisk nødvendighed, som i 1970'erne bestod i at dæmpe det indenlandske forbrug. I 1970'erne var de økonomiske problemer store og ustyrlige. Høj inflation, høj arbejdsløshed, galopperende underskud både på statsbudgettet og på betalingsbalancen hørte til dagens orden. Det var daglig kost i de tider, hvor Socialdemokraterne nødtvungent måtte indse, at noget måtte gøres, selv om det ikke ligefrem ville være populært. Ikke særlig helhjertet forsøgte man sig med at stramme op på finanspolitikken, ligesom indkomstpoltiske indgreb blev hyppige indslag.

I 1976 stod det så galt til med bl.a. betalingsbalancen, at der var et massivt behov for at lægge en dæmper på det hjemlige forbrug, og helt naturligt, ja, nærmest uomgængeligt kom de automatiske dyrtidsportioner i søgelyset. Socialdemokratiet turde imidlertid ikke gøre helt op med denne inflationsgenerator, hvorfor man nøjedes med at indefryse nogle dyrtidsportioner.

I 1979 så dansk økonomi mildt sagt ikke en døjt bedre ud end i 1976, tværtimod. En udbetaling af midlerne til almindeligt forbrug hos de rette ejermænd, nemlig den enkelte lønmodtager, ville ganske enkelt være uansvarligt samfundsøkonomisk. Pensionsperspektivet var det derfor udmærket at holde fast i, men i stedet for at lade hver enkelt lønmodtager selv bestemme, hvilken pensionsordning pengene skulle bindes i, tromlede Socialdemokratiet frem med det svære ideologiske skyts, hvorefter pengene skulle tvangsbringes i en ny og central fond.

Nuvel, det er historien. Takket være ti års borgerligt knokleri med at genoprette økonomien står vi nu i en radikalt anderledes situation. Schlüterregeringen sørgede allerede i 1982 for, at vi kom af med den automatiske dyrtidsregulering, og vi har nu fuldstændig styr på inflationen. Dansk økonomi er stærk. Den lave rente, det stabile overskud på betalingsbalancen osv. sætter os i stand til med en meget lille egenindsats at få fuld valør af det igangværende internationale opsving.

Det forudsætter alene, at vi bærer os besindigt ad. Hensynet til den store arbejdsløshed og det bekymrende budgetunderskud gør, at det drejer sig om at give økonomien en saltvandsindsprøjtning, uden at det går ud over statsfinansieringen. Det fine og hårdt tilkæmpede overskud på betalingsbalancen giver os mulighed for at øge købekraften på hjemmemarkedet, og netop her er det helt rigtigt at åbne Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Alt andet ville faktisk efter vores opfattelse være dumsmart og udtryk for en reaktionær fastholdelse af en forældet ideologisk tankegang, hvorefter centrale fonde er svaret på stort set alt – en ideologi, som man for længst har opgivet i verden omkring os. Enhver saglig begrundelse for at binde lønmodtagernes penge er i dag helt væk. I dag er der faktisk et samfundsøkonomisk behov for præcis det modsatte.

Af hensyn til bl.a. de virksomheder, hvori LD-midlerne er placeret, foreslår vi en 2-årig overgangsperiode. Tiden er kommet, hvor lønmodtagerne igen skal råde over deres egne LD-penge. Vi lægger i Det Konservative Folkeparti vægt på, at det skal være fuldstændig frivilligt, om den enkelte lønmodtager vælger at trække pengene ud, og i givet fald hvad de vælger at pengene skal bruges til, hvad enten det nu er forbrug eller en form for opsparing.

Jeg anbefaler varmt lovforslaget.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan helt bekræfte fru Pia Christmas-Møllers første betragtning om dette med forligsbud. Det var en bemærkning, der blev sagt med et smil på læben, dette mest sagt af hensyn til referatet. Det kan man jo ikke sådan umiddelbart referere, men hermed være sagt, at sådan skulle det forstås.

Men når jeg nu har taget ordet, ville jeg egentlig godt spørge fru Pia Christmas-Møller, om det er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at det virkelig er at bære sig besindigt ad at udpumpe 30 mia. kr. i løbet af et par år. 30 mia. kr. er faktisk det, der er formuen i Lønmodtagernes Dyrtidsfond nu, og hvordan tror Det Konservative Folkeparti at det vil påvirke aktiekurserne, hvis man lavede en så stor forskydning på selve forbrugsmarkedet? Er det besindigt? Og hvordan vil det påvirke den stabile økonomi, som jeg kan forstå Det Konservative Folkeparti også glæder sig over?